

[Statsministeren.]

ikke findes deri. Den siger kun, at vort Lands Stilling indenfor Folkeforbundet maa være medbestemmende for Forpligtelser med Hensyn til vort Forsvarsberedskab. Denne Udtalelse er i Virkeligheden ganske uangribelig, og heller ikke det ærede Medlem vil kunne benægte, at enhver Forhandling om vort Forsvarsberedskab maa tage Danmarks Stilling indenfor Folkeforbundet med under Overvejelse, bl. a. ogsaa, fordi der derved er givet en vis Garanti for Landets Integritet og bestaaende politiske Uafhængighed mod Angreb udefra. Men, siger det ærede Medlem, der tales jo om Forpligtelser. Jeg vil hertil kun svare, at Regeringen staar paa det Standpunkt, at der ikke er tillagt Forbundsraadet nogen Myndighed til at fastsætte et Mindstemaal, hvorunder Rustningerne ikke maa indskrænkes, men baade Pagtens Artikel 8, 1ste Stykke, og Artikel 16, 2det Stykke, forudsætter, at Systemet bygger paa visse militære Magtmidler hos Medlemmerne til Gennemførelse af Pagtens Forpligtelser, og det er Regeringens Opfattelse, at selv om Danmark i hvert enkelt Tilfælde, naar Spørgsmaalet bliver praktisk, staar frit, bør det dog ikke paa Forhaand stille sig paa det Standpunkt, at det under ingen Omstændigheder vil deltage i nogen som helst Art af fælles militær Virksomhed til Haandhævelse af Pagtens Forskrifter. Man kan ikke nyde godt af Rettigheder uden ogsaa at anerkende Forpligtelserne, om end der naturligvis ved disses nærmere Fastsættelse maa tages Hensyn til hvert enkelt Lands særlige Forhold.

Lige saa lidt kan man i Aabningstalens Ord om vort Lands geografiske Beliggenhed læse de vidtgaaende udenrigspolitiske Synspunkter, som det ærede Medlem oprullede. Der tænkes ganske selvfølgelig hverken paa Forpligtelser mod Vest eller mod Øst — vi har ingen saadanne Forpligtelser —, men paa Forpligtelserne overfor os selv, Forpligtelserne *overfor Danmark*. Vort Lands geografiske Beliggenhed er nu en Gang, som den er; vi kan ikke ændre den. Men vi maa lige saa selvfølgelig tage dens unægtelig noget udsatte og vanskelige Karakter med i Betragtninger om vort Forsvarsberedskab. Det maa enhver Regering gøre; og det gjorde ogsaa det ærede Medlem,

da han som Forsvarsminister under Verdenskrigen traf de fornødne militære Foranstaltninger. Andet og mere ligger der ikke i Aabningstalens Ord. Der er ikke Tale om juridiske Forpligtelser overfor andre, men om Forpligtelser, der maa opfyldes overfor os selv, som en Betingelse for Danmarks Bestaaen som en fri og uafhængig Stat i Fremtiden. Dette er Aabningstalens Ord, og det er ogsaa dens Mening.

Forsvarsministeren (Brorsen): Naar man har hørt de to Dages Debat, der nu har fundet Sted angaaende det Forslag til Lov om Rigets Forsvar, som Regeringen har fremsat her i det høje Ting, saa kan man konstatere, at Uenigheden mellem de forskellige Partier angaaende dette Spørgsmaals Løsning fremdeles er til Stede. Jeg mener derfor, det kan have nogen Betydning, at vi et Øjeblik ser udenfor vore egne Vinduer. Og jeg vil gerne have Lov til her som Indledning til det, jeg har at sige som Svar til de forskellige Ordførere, at anføre et Par Udtalelser, som en Forsvarsminister i et andet Land ved en lignende Lejlighed har fremsat. Den Mand, jeg sigter til, er den tidligere svenske socialdemokratiske Forsvarsminister P. Albin Hansson. Han udtaler:

„Jeg betragter det som en Fordel, hvis Komiteen kunde blive enig om et for os acceptabelt Forslag. Jeg betragter det som ønskeligt, at Forsvarsspørgsmaalet, i det mindste nogle Aar frem i Tiden, kunde blive stillet udenfor Partipolitikken. Hvorfor? Fordi det i og for sig er unaturligt, at Spørgsmaalet om Landets Forsvar i et demokratisk Samfund skal være en af de vigtigste Aarsager til den politiske Gruppering.“ Jeg for mit Vedkommende kan fuldstændig give disse Ord af den svenske socialdemokratiske Forsvarsminister min Tilslutning.

Ouverturen til denne Forsvarsdebat har jo været præget efter de sædvanlige hjemlige Mønstre. I Avisartikler har man tillagt sine Modstandere de sletteste Motiver, har søgt at bevise deres Uduelighed og Umulighed, naar det gælder at tale om denne Sag, og paa Møder har politiske Førere søgt at placere deres Partier hen-